

Ἡ Λένα ἔνοιωσε ἕνα ρίγος νὰ περνᾶν τὸ κορμί της ὅταν βρέθηκε μόνη στὸ μικρὸ σταθμὸ τοῦ Κούρτνεϋ, ὄχι τόσο ἀπὸ τὸ κρῦο, ὅσο ἀπὸ τὴν μοναξιά πὺ ἀπλωνόταν γύρω της.

Ὁ σταθμάρχης τὴν λοξοκύτταξε. Ἀπὸ τὸ ὕφος της καταλάβαινε πὺς ἦταν ἠθοποιός. Δὲν εἶχε ξαναϊδῆ ποτέ του τέτοια γυναίκα στὸ Κούρτνεϋ.

Μόλις ὁμως ἡ Λένα τοῦ χαμογέλασε γλυκὰ κι' ἄθῶα, ἔσβυσε μονομιᾶς κάθε προκατάληψις ἐναντίον της. Κατάλαβε πὺς αὐτὴ ἡ γυναίκα δὲν ἔμοιαζε μὲ τις ἄλλες θεατρίνες...

— Ἀπέχει πολὺ ἀπὸ δῶ ὁ πύργος τοῦ Κούρτνεϋ; ρώτησε ἡ νέα.

— Ὁ πύργος τοῦ Κούρτνεϋ; ἔκανε ὁ σταθμάρχης ξαφνιασμένος. Ὅχι... δὲν εἶνε πολὺ μακριά. Ὅταν φτάσετε στὴν πλατεία τῆς ἐκκλησίας νὰ στρίψετε δεξιὰ καὶ ν' ἀκολουθήσετε τὴ μεγάλη δεινροστοιχία. Θὰ σᾶς βγάλῃ κατ' εὐθείαν στὸν πύργο...

Ἡ Λένα τὸν εὐχαρίστησε μ' εὐγένεια καὶ τράβηξε κατὰ τὸ χωριό, ἐνῶ ὁ σταθμάρχης τὴν παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα του, μὴ μπορῶντας νὰ ἐξηγήσῃ τί ἤθελε ἡ νέα γυναίκα στὸν ἀριστοκρατικὸ πύργο τῶν Κούρτνεϋ, τέτοια μέρα, παραμονὴ Χριστουγέννων.

Ἡ Λένα ἐν τῷ μεταξὺ τάχυνε τὸ βῆμα της... Ἦταν ταραγμένη, ἐκνευρισμένη, περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν πρώτη βραδυὰ πὺ βγῆκε στὴ σκηνή. Κ' ἡ ταραχὴ της εἶχε μεγαλώσει τόσο ὅταν ἔφτασε μπρῶς στὴ μεγάλη καγκελόπορτα τοῦ πύργου, ὥστε δὲν τόλμησε νὰ μπῆ μέσα, ἀλλὰ φοβισμένη, ξαναγύρισε πίσω...

Κατέφυγε στὴ μικρὴ καὶ κρῦα ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ. Σκέφτηκε μάλιστα γιὰ μιὰ στιγμή νὰ τρέξῃ στὸ σταθμὸ γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο στὴν πόλι. Ἀλλὰ μιὰ δύναμις τὴν συγκράτησε...

Καθὼς γύρισε τὸ βλέμμα της στὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησίας εἶδε μερικά μνημεῖα.

Συγχρόνως ἀκουσε θόρυβο βημάτων. Ἦταν ἡ γυναίκα τοῦ καντηλανάφτη, ἡ ὁποία στάθηκε ξαφνιασμένη βλέποντας μιὰν ἀγνωστὴ. Ἐπειτα τὴν πλησίασε καὶ τὴν ἐρώτησε:

— Μήπως θέλετε νὰ δῆτε τὴν ἐκκλησία, κυρία;

— Ὦ, ὄχι ἀπάντησε ἡ Λένα. Ἐμπῆκα ἐδῶ ἔτσι... στὴν τύχη... Κύτταξα αὐτὰ τὰ μνημεῖα...

— Εἶνε οἱ τάφοι τῶν Κούρτνεϋ, τῶν ἀφεντάδων τοῦ πύργου, τῆς ἐξήγησε ἡ καντηλανάφτισσα. Ἐκεῖ, στὴν ἄκρη, θὰ στηθῇ αὐτὲς τίς ἡμέρες ἐν' ἄλλο μνημεῖο γιὰ τὸν φτωχὸ Κόλιν Κούρτνεϋ, ἕνα παλληκάρι εἴκοσι χρονῶν πὺ σκοτώθηκε ἐδῶ καὶ τέσσερες μῆνες σ' ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα καὶ πὺ βρίσκεται τώρα θαμμένος προσωρινὰ στὸ Λονδίνο...

— Ἀ, ἔτσι; ἔκανε ἡ Λένα, χλωμιάζοντας ξαφνικά.

— Μάλιστα, κυρία... Τὸ δυστυχημένο παλληκάρι ἦταν ὁ τελευταῖος τῆς ράτσας του... Θυμᾶμαι, ὅταν γεννήθηκε, τί μεγάλες γιορτὲς πὺ ἔγιναν στὸν πύργο... Οἱ γονεῖς του, ὁ λόρδος Τζιλ κ' ἡ γυναίκα του, ἡ λαίδη Κούρτνεϋ, εἶχαν χάσει πειὰ κάθε ἐλπίδα ν' ἀποκτήσουν παιδί... Κι' ἔξαφνα ἦρθε στὸν κόσμο αὐτὸ τὸ ἀγοράκι

πὺ ἦταν ὠραῖο σὰν ἄγγελος...

— Μὰ ἀλλοίμονο... Τὸ τραγικὸ δυστύχημα πὺ γίνθηκε ἀφορμὴ νὰ χάσουν τὸ παιδί τους, συνέτριψε τοὺς δυὸ γέροντες... Ὁ λόρδος Τζιλ βαδίζει τώρα πρὸς τὸν τάφο... Ὅταν θὰ πεθάνῃ, θὰ σβύσῃ μαζί του κ' ἡ γενιά τῶν Κούρτνεϋ...

— Τὸν ξέρατε τὸν Κόλιν; ρώτησε δειλὰ ἡ Λένα.

— Ἄν τὸν ἤξερα; Καὶ ποῖος δὲν τὸν ἤξερε; Ἦταν ἕνα ὑπέροχο παιδί, πολὺ ζωηρὸ βέβαια, ἀλλὰ μὲ μεγάλη καρδιά... Ὅταν τὸν συλλογίζωμαι μοῦ φαίνεται ἀκόμα ὅπως τὸν εἶδα πέρσι τὰ Χριστούγεννα. Εἶχε κλείσει τότε τὰ εἴκοσι του χρόνια καὶ δόθηκε στὸν πύργο μιὰ μεγάλη ἑορτὴ, στὴν ὁποία εἶχαν καλέσει ὄλους τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ. Μὰ φέτος, ἀλλοίμονο! δὲν θὰ γιορτάσουν Χριστούγεννα στὸν πύργο... Ὁ λόρδος κ' ἡ λαίδη δὲν ἔχουν συγγενεῖς. Ἡ γενιά τους σβύνει μ' αὐτοὺς. Ἀλλὰ ἀρκετὰ σᾶς φλυάρησα... Χαίρετε, κυρία, καὶ καλὰ Χριστούγεννα...

Ἡ Λένα βγῆκε ἀπὸ τὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησίας καὶ τράβηξε ἀποφασιστικὰ τώρα πρὸς τὸν πύργο.

Πέρασε τὴν καγκελόπορτα καὶ, καθὼς διέσχισε τὸ πάρκο, πὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ, ἕνας καινούργιος φόβος τὴν κυρίευσε. Τῆς φαίνόταν ὡς νὰ τὴν παραμόνευαν μέσ' ἀπ' τὰ δέντρα ἀπειλητικὲς σκιὲς κι' ἔκανε πάλι μιὰ κίνησι γιὰ νὰ γυρίσῃ πίσω...

Ἀλλὰ τὴν συγκράτησε ἡ σκέψις ὅτι χρειαζόταν ἴσως στὸν πύργο.

Τὸ παλῆδ αὐτὸ χτίριο ἦταν κατασκοτεινὸ καὶ φαίνόταν ἔρημο. Ἡ Λένα χτύπησε τὸ βαρὺ μπρούτζινο ρόπτρο μὲ χέρι πὺ ἔτρεμε.

— Ἡ λαίδη Κούρτνεϋ εἶν' ἐδῶ; ρώτησε δειλὰ τὸν ὑπῆρέτη μὲ τὴν λιθρέα πὺ τῆς ἀνοίξε.

— Ὅχι, κυρία, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἀφοῦ τὴν κύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

— Τότε θὰ περιμένω, εἶπε ἡ Λένα ἀποφασιστικὰ καὶ προχώρησε μέσα στὸ μεγάλο χῶλο.

— Λυπᾶμαι, κυρία, τῆς ἀπάντησε ὁ καμαριέρης, ἀλλὰ ὁ λόρδος καὶ ἡ λαίδη μετὰ τὸν θάνατο τοῦ παιδιοῦ τους, δὲν δέχονται πειὰ κανένα, οὔτε τοὺς στενωτέρους φίλους τους...

— Νομίζω ὅτι ἐμένα θὰ μὲ δεχθῇ, ἐπέμεινε ἡ Λένα. Πέστε στὴ λαίδη Κούρτνεϋ ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τῆς μιλήσῃ ἡ κυρία Κούρτνεϋ... Ἡ κυρία Κούρτνεϋ, καταλάβατε; Θὰ περιμένω ἐδῶ...

Ὁ ὑπῆρέτης ἀπόμεινε γιὰ μιὰ στιγμή σὰν ἀπολιθωμένος. Ἐπειτα ἀνέβηκε ἐπάνω, σφῆνοντας μόνη τὴν Λένα... Ἐκείνη τότε ξανακυριεύτηκε ἀπὸ τὸν φόβο της. Τῆς φαίνόταν ὅτι οἱ πρόγονοι τῶν Κούρτνεϋ τὴν κύτταζαν ἀπὸ ψηλά, μέσ' ἀπὸ τὰ βαρεῖα κάδρα τους πὺ ἦσαν παραταγμένα

στὸς τοίχους τοῦ χῶλο μὲ ἐχθρικό ὕφος.

Ἐν τούτοις, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ἕνας ὠραῖος ἄντρας, ὁ τελευταῖος στὴ σειρά τῶν πορτραῖτων, τῆς χαμογελοῦσε μὲ γλυκύτητα... Ἀλήθεια, πόσο ἔμοιαζε τοῦ Κόλιν...

Ἐπει' ἀπὸ λίγες στιγμὲς, ὁ ὑπῆρέτης ξαναπαρουσιάστηκε.

— Περᾶστε, κυρία, τῆς εἶπε, κάνοντας μιὰ βαθεῖα υπόκλισι μπροστὰ της.

Ἡ Λένα τὸν ἀκο-

λούθησε και σε λίγο βρέθηκε σ' ένα μικρό σαλόνι. Ένας ηλικιωμένος κύριος με πολύ αριστοκρατική φυσιογνωμία, μ' έναν απέραντο πόνο ζωγραφισμένο στα χαρακτηριστικά του, σηκώθηκε μόλις την είδε να μπαίνει μέσα. Μιά κυρία με κάτασπρα μαλλιά την κύτταζε με τα μάτια της πλημμυρισμένα στα δάκρυα.

— Δέν ήρθα να σ' εκθιάσω! είπτε η Λένα, μόλις έκλεισε η πόρτα πίσω της. Δέν θέλω τή συνδρομή σας. Μπορώ να εργαστώ, όπως έκανα σ' όλη μου τή ζωή...

Ένας λυγμός τήν ανάγκασε να σταθή και με φωνή γλυκειά εξακολούθησε άργα:

— Ήρθα γιατί... γιατί ο Κόλιν είχε σχεδιάσει να περάσουμε εδώ τα Χριστούγεννα μαζί... Τά πρώτα μετά τόν γάμο μας Χριστούγεννα... Είχε αποφασίσει να σ' ας τ' αφανέρωση όλα...

— Καθήστε, κυρία... τής είπτε ευγενικά ο λόρδος Τζιλ, σπρώχνοντας ένα κάθισμα κοντά στη φωτιά.

Η Λένα προχώρησε με βήμα που κλονιζόταν και σωριάστηκε σ' αυτό εκμηδενισμένη από τή συγκίνηση.

— Δέν νομίζετε ότι είναι καλύτερα να μ' ας τ' ας όλα; είπτε με φωνή γλυκειά ο λόρδος Τζιλ.

Η νέα γυναίκα άρχισε τότε να μιλάει σιγανά και δισταχτικά, κυττάζοντας τή φωτιά:

— Κάναμε μία τρέλλα, τ' ξέρω... Αλλά ο Κόλιν ήταν βέβαιος ότι δέν θα τ' ούνατε ποτέ τήν συγκατάθεσή σας για τ' ού γάμο μας! Και αγαπιόμαστε τόσο πολύ! Γι' αυτό με παντρεύτηκε κρυφά από σ' ας... Δέν ήξερα ούτε ποιός ήταν, ούτε μ' ένδιέφερε να μάθω. Ήξερα μόνο ότι μ' αγαπούσε όσο τόν αγαπούσα κι' εγώ... Αργότερα έμαθα πως ήταν αριστοκράτης και πλούσιος...

Στάθηκε μία στιγμή κι' έπειτα εξακολούθησε:

— Δέν ζητώ τίποτε από σ' ας... Δέν ανήκω στόν κόσμο σας... Καταλαβαίνω ότι έκανα άσχημα να παντρευτώ τόν Κόλιν... Ο γυιός σας έπρεπε να πάρη μία γυναίκα τής τάξεώς του... Αλλά δέν ήξερα να ποιός ήταν... Καλύτερα να φύγω τώρα... Δέν... έπρεπε... ναρθώ εδώ... να σ' ας τ' ας...

Και η νέα γυναίκα στάθηκε πάλι, γιατί τήν έπνιγαν οι λυγμοί της.

Η λαίδη Κούρνευ δέν τής απάντησε τίποτε.

Σήκωσε μόνο τ' ού χέρι της και χτύπησε με ύφος επίσημο ένα κουδούνι. Έπειτα, με φωνή γαλήνια, είπτε στόν καμαριέρη που παρουσιάστηκε:

— Φρόντισε, Γουίλκινς, να έτοιμάσης τ' ού δωμάτιο που είχτε τ' ού παιδί μας. Η κυρία Κούρνευ (και έδειξε τήν Λένα) θα περάση τα Χριστούγεννα εδώ, μαζί μας...

— Ω! τραύλισε η Λένα, αφήνοντας τα δάκρυά της να τρέξουν ελεύθερα. Ω! πόσο καλή είστε... Δέν περίμενα ποτέ να φερθήτε με τ' ούση καλωσύνη σε μένα.

— Μά δέν είστε η σύζυγος τ' ού παιδιού μας, τ' ού Κόλιν;

— Έχω πολλά πράγματα να σ' ας πω γι' αυτό, ψιθύρισε η Λένα. Αλλά δέν μπορώ τώρα να μιλήσω... Είμαι τόσο κουρασμένη...

Η λαίδη τής χαμογέλασε με στοργή. Ο λόρδος Τζιλ πάλι ακούμπησε τ' ού χέρι του στόν ώμο τής νέας σ' ας να τήν χείδευε και τής είπτε:

— Ναί, όταν ξεκουραστήτε, θα μιλήσουμε... θα μιλήσουμε γι' αυτόν...

Έπειτα από λίγη ώρα, ο λόρδος και η λαίδη συνώδευαν τή Λένα στο δωμάτιό της.

— Σ' ας δώσαμε τ' ού δωμάτιο τ' ού Κόλιν, τής είπτε η λαίδη. Έδώ μέσα μεγάλωσε τ' ού παιδί μας.

Μέσα σ' αυτό τ' ού ντουλάπι βρίσκονται ακόμα τα παιχνίδια του και στη βιβλιοθήκη, εκεί, τα πιο αγαπημένα του βιβλία... Η φωτογραφίες που βλέπετε στους τοίχους τόν δείχνουν σε διάφορες ηλικίες...

— Όλα μιλούν γι' αυτόν εδώ μέσα... ψιθύρισε η Λένα κυττάζοντας γύρω της με μάτια δακρυσμένα.

Η λαίδη τήν κύτταζε με στοργή κι' έπειτα είπτε:

— Θα σ' αφήσω τώρα μόνη, αγαπητή μου κόρη, για να ξεκουραστήτε από τ' ού ταξίδι σας... Τήν ώρα τ' ού δείπνου θάρθω να σ' ας πάρω... Ήταν πολύ ευγενική η ιδέα σας ναρθήτε να περάσετε τα Χριστούγεννα με δυο δυστυχισμένους γέρους σ' αν έμας... Ω! δέν θα ξαναγυρίσουν πια σ' αυτό τόν πύργο τα ευτυχισμένα παλιά Χριστούγεννα...

— Μά δέν καταλάβατε λοιπόν ακόμη; φώναξε η Λένα.

Και, πιάνοντας τ' ού χέρι τής ηλικιωμένης κυρίας τ' ού έφερε στο στήθος της που χτυπούσε δυνατά.

Έπειτα πρόσθεσε:

— Δέν καταλάβατε λοιπόν γιατί ήρθα, παρ' όλο τ' ού φόβο που είχα μήπως με διώξετε;... Τα ευτυχισμένα Χριστούγεννα ξαναγυρίζουν στο σπίτι σας... Τα έφερα εγώ μαζί μου κλεισμένα στα σπλάχνα μου... Έπειτα από λίγους μήνες, θάρθη στόν κόσμο τ' ού παιδί τ' ού Κόλιν, ο κληρονόμος τ' ού ονόματος τ' ού Κούρνευ... Σ' ας τ' ού φέρνει για δώρο ο μικρός Χριστός που γεννιέται απόψε...

N. ΙΜΠΕΤΣΟΝ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΚΑΤΣΙΚΑΚΙ ΓΕΜΙΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟΥ

(Μακεδονίας)

Λιανίζουν ψιλά - ψιλά τ' ού σηκωτάκι, τήν σπλήνα, τα νεφρά και τα πλεμόνια τ' ού κασικιού. Βάζουν να ξανθήση με βούτυρο έως μία χούφτα κρεμύδι ψιλό και άμα ξανθήση καλά ρίχνουν τα κομμένα έντόσθια να γιαχνιστούν αρκετά. Προσθέτουν τότε ανάλογο νερό, άλατοπίπερο και μαϊδανό με άνιθο ψιλό.

Αφού πάρουν μερικές βράσεις ρίχνουν έως δυο φλυτζάνια ρύζι μουσκεμένο από πριν και αφήνουν να σιγοβράση ώσαν πιλάφι, χωρίς όμως να λασπώση τ' ού ρύζι. Απεναντίας πρέπει τ' ού ρύζι να μην έχη πλυθή έντελως. Αν θέλωμεν δε προσθέτομεν και μία χούφτα σταφίδες μαύρες.

Αμα έτοιμασθή τ' ού πιλάφι αυτό, τ' ού φήνουν να μισοκρυώση και γεμίζουν τήν κοιλιά τ' ού κασικιού αφού πρώτα τ' ού τρίψουν από μέσα με λεμόνι και τ' ού άλατοπιπερώσουν καλά. Η γέμισις αυτή πρέπει να ύπολογισθή ανάλογα με τ' ού μπόι τ' ού κασικιού, ώστε να φθάση να γεμίση η κοιλιά του. Τήν ράβουν τότε με βελόνα και κλωστή και αφού τ' ού άλείψουν και απ' έξω με λεμόνι και άλατοπίπερο, τ' ού κουλουριάζουν μέσα στο ταψί, βάζοντας γύρω και λίγες πατάτες για να μη ξεραθή στο ψήσιμο και τ' ού περιχύνουν με ζεστό βούτυρο και ψήνεται σε φούρνο, όχι πολύ δυνατόν, προσέχοντας να μη ξεραθή. Μπορεί όμως να ψηθή και σε σούβλα, από τις μακρυές σιδερένιες και όχι τις ξύλινες, όπως τ' ού άρνιων. Και τότε περιβρέχεται με λαδολέμονο κατά τήν ώρα που ψήνεται.

N. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

— Τα ευτυχισμένα Χριστούγεννα ξαναγυρίζουν στο σπίτι σας...